

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr.19.347 van 27 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2008 houdende de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWEREYSSSEN, die loco advocaten E. VAN DER MUSSELE - Y. VANDEN BOSCH verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn echtgenote Y.S. van Nederlandse nationaliteit, die op dezelfde datum een aanvraag tot vestiging indiende als zelfstandige.

Op 25 juli 2008 neemt gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

- de verwantschapsband met de echtgenote werd niet op legale wijze aangetoond. Een gelegaliseerde huwelijksakte is vereist. Het attestatie de mariage van de ambassade wordt niet aanvaard.*
- De echtgenote, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd op 24 juli 2008 zelf de aanvraag tot inschrijving geweigerd.*

(...)

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker vraagt in wat beschouwd kan worden als een enig middel de vernietiging van de bestreden beslissing gelet op de onjuiste motivering van de bestreden beslissing. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht.

Ten aanzien van de weigering van verblijf stelt verzoeker dat hij ingeschreven is samen met zijn echtgenote aan de ..., dat zijn attest van immatriculatie afgeleverd werd door de gemeente B. op 25 maart 2008 en geldig tot 24 augustus 2008. Hij stelt dat zijn voor- en familienaam foutief gewisseld werden op het 'attestation de mariage', dat zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft, dat hij huwde in Kabul in 1990. Hij verwijst hiervoor naar het attest afgeleverd door de Afghaanse ambassade en stelt dat een kopie van de originele akte is aangevraagd. Verzoeker vraagt de nietigverklaring omdat de gegevens in de verklaring van huwelijksakte opgenomen, overeenstemmen met de werkelijkheid en een origineel attest is aangevraagd. Verzoeker stelt nog dat ook zijn echtgenote beroep aantekende tegen haar weigering en dit wegens verkeerde motivatie gelet op het feit dat zij een werkbewijs kan voorleggen. Ook verzoeker zelf maakt zijn inschrijving bij de VDAB sedert 13 mei 2008 en een arbeidsovereenkomst bij McDonald voor de periode van 28 juli 2008 tot en met 27 januari 2009, over.

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat dit vernietigd en ingetrokken dient te worden daar de weigering van verblijf ten onrechte is. Verder stelt hij ook dat hij bij zijn gezin in België moet kunnen verblijven en moet kunnen verder werken zoals hij reeds maanden doet, dat indien dit niet het geval is er een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), dat recht op familie en respect voor de gezinswoonplaats inhoudt. Hij vervolgt dat het instandhouden van het bevel zou impliceren dat het gezin dat inmiddels in België woont en werkt, opnieuw moet starten in het buitenland, of dat hij in het buitenland moet gaan werken en wonen wat onmogelijk toelaat de gezinswoning en activiteiten samen te houden in de gekozen woonplaats waar de echtgenote mag verblijven, daar zij geen bevel ontving om het land te verlaten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het

door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Ten aanzien van de weigering tot verblijf voert verzoeker in hoofdzaak twee argumenten aan:

- hij stelt dat hij gehuwd is met de persoon in functie van wie hij de aanvraag indiende en daarvoor een attest voorlegde.
- hij stelt dat de weigering van verblijf ten aanzien van zijn echtgenote ook foutief gemotiveerd werd daar zij een werkbewijs kan voorleggen.

Betreffende het tweede argument stelt de Raad vast dat enerzijds dient vastgesteld te worden dat verzoeker kritiek uit ten aanzien van een beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote en dat de beslissing ten aanzien van zijn echtgenote niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure, zodat verzoekers argument niet relevant is in de onderhavige procedure en anderzijds, dat dit in zoverre verzoeker kritiek uit ten aanzien van het motief van de bestreden beslissing dat bepaalt dat *'De echtgenote, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd op 24 juli 2008 zelf de aanvraag tot inschrijving geweigerd'*, een kritiek betreft op een overtollig motief. Dit motief is overtollig gezien men, om zich te kunnen beroepen op het verblijf van een echtgeno(o)t(e), eerst dient aan te tonen dat de persoon in functie van wie men de vestiging indient wel effectief zijn echtgeno(o)t(e) is. Het eerste motief stelt dat de verwantschap niet op legale wijze werd aangetoond, zodat dit het determinerende motief is om de aanvraag tot verblijf van verzoeker te weigeren.

Verzoekers eerste argument vormt dan ook een kritiek op het determinerende motief. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden daar de gegevens in de verklaring van huwelijksakte (attest afgeleverd door de Afghaanse ambassade) overeenstemmen met de werkelijkheid en daar een origineel attest is aangevraagd.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker het motief, namelijk dat de verwantschap niet op legale wijze werd aangetoond, op zich niet betwist. Hij stelt enkel dat de gegevens uit het attest overeenstemmen met de werkelijkheid en dat een origineel attest is aangevraagd. Verzoekers stelling dat de gegevens uit het attest overeenstemmen met de werkelijkheid is een loutere bewering, die niet gestaafd wordt. Verzoekers stelling dat hij een origineel attest heeft aangevraagd, doet niets af aan de motivering dat de verwantschap niet op legale wijze werd aangetoond. Immers, verzoeker stelt zelf dat hij enkel het attest uitgegeven door de ambassade voorlegde en niet een kopie van de originele huwelijksakte. Het feit dat er een originele huwelijksakte zou bestaan, die zou kunnen bewijzen dat de gegevens van het attest afgegeven door de ambassade overeenstemmen met de werkelijkheid, doet niets af aan het feit dat de overheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van deze originele huwelijksakte en aldus op redelijke wijze kon besluiten dat *'de verwantschapsband met de echtgenote werd niet op legale wijze aangetoond. Een gelegaliseerde huwelijksakte is vereist. Het attest van de ambassade wordt niet aanvaard.'* Ook het feit dat verzoeker een bewijs van inschrijving bij de VDAB en een arbeidsovereenkomst kan

voorleggen, doet niets af aan voorgaande vaststelling. Een schending van de materiële motiveringsplicht ten aanzien van de weigering van verblijf wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd en ingetrokken dient te worden daar de weigering van verblijf ten onrechte is, wijst de Raad op wat hiervoor uiteengezet werd betreffende de weigering van verblijf; de overheid kon dus op redelijke wijze besluiten tot de weigering van verblijf en aldus is deze ook niet ten onrechte. Bijgevolg kan verzoeker zijn argument, dat tengevolge van het ten onrechte zijn van de weigering van verblijf ook het bevel om het grondgebied te verlaten, moet vernietigd worden, niet dienstig aanvoeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Hoewel de verwantschap en dus de huwelijkse staat tussen verzoeker en mevrouw Y.S. niet vaststaat, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een samenwoningverslag van 13 juli 2008 door de politie van B. opgesteld en uit een akte van geboorte neergelegd ter gelegenheid van de aanvraag tot verblijf, dat verzoeker een kind heeft met mevrouw Y.S. en dat hij en mevrouw Y.S. op hetzelfde adres wonen.

Aangenomen dat verzoeker, de moeder van het kind en het kind als ‘gezin’ kunnen beschouwd worden in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd een aanvraag tot vestiging ingediend. Verzoeker heeft een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van mevrouw Y.S. die de Nederlandse nationaliteit heeft en zelf een aanvraag tot vestiging als werknemer indiende. De bestreden beslissing, namelijk een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, motiveert terecht dat de verwantschapsband tussen verzoeker en mevrouw Y.S., de persoon in functie van wie hij de

vestigingsaanvraag indiende, niet op legale wijze werd aangetoond en dat aldus verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht erkend te zien. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en diende aldus zijn verwantschapsband met de vrouw in functie van wie hij de verblijfsaanvraag indiende, op legale wijze aan te tonen, wat hij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en wat op zich niet betwist wordt door verzoeker ter gelegenheid van onderhavige procedure, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM. De bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden staan het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar hebben precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Gezien verzoeker een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indiende, met de bedoeling om zijn verblijfstoestand te regulariseren, dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, in alle redelijkheid te worden besloten dat zelfs indien er van een inmenging in zijn gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Bovendien heeft het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn gezin zal worden gescheiden, doch dat hij enkel tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Deze verwijdering die slechts van tijdelijke aard is, kan niet als strijdig worden beschouwd met de termen van artikel 8 van het EVRM dat de eerbiediging van het recht op gezinsleven waarborgt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.